ΑΝΑΤΡΙΧΙΑΣΤΙΚΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

Ο ΚΗΠΟΣ ΤΗΣ ΑΓΚΕΒ

ΙΣ μεγάλες θλίψεις μόνον ἡ μόνασι, τὶς γιατρεύει. Καλοτυχοι ἐκεῖνοι ποὺ μποροῦν νὰ ζοῦν μόνοι τους!... Εὐλογημένη ἡ τύχη ποὺ μοῦδοσε καὶ μένα τὸ ἀγαθὸ αὐτὸ ὅταν ἡ Λόρα Σιζυρέν, ποὺ τόσο τὴν εἶχα ἀγαπήσει, μ' ἄφησε σκληρὰ κι' ἄπονα καὶ χάθηκε ἀπὸ τὸν κόσμο, χωρὶς νὰ ξέρω ποῦ πῆγε...

Ἔφυγα ὀχτὼ μέρες μετὰ τὴ σκληρὴ ἐγκαταλείψι καὶ ἡ ἀπουσία μου βάσταξε τρία χρόνια. Μὲ τὴν καρδιὰ γιατρεμένη γύρισα στὴ Γαλλία. Εἶχα ἀλλάξει τόσο ποὺ κι' ἡ ἴδια ἡ καμαριέρα μου τὰ σάστισε μόλις μὲ εἶδε. Ὡστόσο μοῦ ἔμενε ἀκόμη μιὰ ἀμυδρὴ ἀνάμνηση τῶν περασμένων, ποὺ μ' ἔκανε ν' ἀποστρέφουμαι τὸ Παρίσι.

Ὁ πληρεξούσιός μου, μοῦ εἶχε ἀγοράσει ἕναν παλιὸ πύργο στὴν κοιλάδα τοῦ Ράνς. Γιατὶ αὐτὸ τὸ χτίημα, ποὺ οὔτε κἂν τὸ εἶχα ἰδῆ ποτέ, μοῦ τραβοῦσε τόσο τὴν ψυχή; Ἦταν ἕνα θλιβερὸ ἐνδιαίτημα καὶ μάλιστα κατὰ τὴν ἐποχὴ τοῦ φθινοπώρου ποὺ ἤθελα νὰ πάω ἐκεῖ ἡ μελαγχολία αὐτοῦ τοῦ περιβάλλοντος δὲν εἶχε ὅρια. Ὁ συμβολαιογράφος ποὺ εἶχε τοὺς τίτλους μου καὶ τὰ κλειδιὰ βρίσκονταν στὸ Σαὶν-Μσλὸ Πῆγα καὶ τὸν βρῆκα. Πολὺ παραξενεύτηκε ὅταν τοῦ ἀνακοίνωσα τὴν ἐπιθυμία μου.

— Θέλετε νὰ πᾶτε στὴν Ἀγκέβ; μοῦπε. Δὲν τὸ σκεφτήκατε σοβαρά, κύριε. Ποῦ νὰ μείνετε; Ὁ πύργος εἶνε μισογκρεμισμένος... Τὸν φύλακα τὸν ἀπέλυσα μετὰ τὴν ἀναχώρησι τῆς κυρίας γιὰ τὸ Παρίσι.

Μιὰ ἀνατριχίλα πέρασε τὸ κορμί μου.

— Τῆς κυρίας...γιὰ τὸ...Παρίσι...μουρμούρισα. Ποιὰ κυρία ἐννοεῖτε, κύριε;

Ὁ συμβολαιογράφος χαμογέλασε κ' ἔκλεισε τὸ μάτι πονηρά, μὰ βλέποντας ὅτι δὲν καταλάβαινα τί μοῦλεγε, ἐξηγήθηκε σὲ σοβαρότερο ὕφος:

— Πρὸ τριῶν χρόνων—δὲ θυμοῦμαι ἀκριβῶς—μιὰ Παρισινὴ κυρία ἦρθε ἐκ μέρους σας καὶ μᾶς ζήτησε τὸ κλειδὶ τοῦ πύργου. Νομίσαμε ὅτι ἦταν ἐξουσιοδοτημένη ἀπὸ σᾶς... Τὴν ἐστείλαμε λοιπὸν στὸν πύργο, στὴν Ἀγκέβ, χωρὶς νὰ σᾶς εἰδοποιήσουμε, γιατὶ καθὼς μοῦ εἶπε, θὰ πηγαίνατε κ' ἐσεῖς ἐκεῖ μετὰ μιὰ ἢ δυὸ μέρες.

Μ' ἔπιασε κρῦο ἰδρώτας. Αὐτὰ ποὺ μοῦλεγε ὁ συμβολαιογράφος, ἦσαν ὅλα ἀληθινά. Ἡ Λόρα πρὸ τριῶν ἐτῶν εἶχε τὴ φαντασιοπληξία νὰ πάη νὰ περάση μερικὲς βδομάδες σ' αὐτὴν τὴν ἀπόμερη γωνιὰ τῆς Βρετάνης. Τώρα θυμόμουνα καλά. Ἦταν ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ ποὺ εἶχε ἐξαφανιστεῖ, ποῦχα νομίσει πὼς μ' ἐγκατέλειψε, ποὺ τὴν ἔχασα ξαφνικά...

— Ὦ Θεέ μου! φώναξα. Γιατὶ δὲ μοῦ γράψατε, κύριε;

— Τὸ θεώρησα περιττό. Ἡ κυρία αὐτὴ βρῆκε πολὺ μελαγχολικὸ τὸν πύργο καὶ μοῦστειλε τὰ κλειδιὰ πάλι μὲ τὸ φύλακα. Νόμισα τότε ὅτι θὰ γύρισε στὸ Παρίσι καὶ ἀφοῦ δὲν εἶδα τίποτε ὑπέθεσα ὅτι ἡ κυρία θὰ σᾶς ἔκαμε γνωστὴ τὴν κατάσταση τοῦ πύργου κι' ἀποφασίσατε νὰ μὴν κάμετε τὸ ταξεῖδι.

— Ὦ! ἂν ξέρατε τί ἀπαίσια σειρὰ δυστυχημάτων μοῦφερε ἡ ἀμέλειά σας... τοῦ εἶπα μὲ πίκρα. Μὰ ἂς μὴ χάνουμε τὸν καιρό μας. Ἀπόψε ἔννοῶ νὰ κοιμηθῶ στὴν Ἀγκέβ. Μπορεῖτε νὰ μοῦ εἰπῆτε ποῦ μένει ὁ παλιὸς φύλακας τοῦ πύργου;

— Ἀλλοίμονο, κύριε, μοῦ ἀπάντησε ὁ συμβολαιογράφος, πέθανε ὁ δυστυχισμένος πρὸ πολλοῦ. Εἴσθε λοιπὸν ἀποφασισμένος νὰ πᾶτε;

— Καὶ βέβαια εἶμαι ἀποφασισμένος. Κάποια τρομερὴ ὑποψία μοῦ πέρασε ἀπ' τὸ μυαλό, ὕστερα ἀπ' ὅλα αὐτὰ ποὺ μοῦ εἴπατε.

Τὴν ἴδια μέρα πρὸς τὸ βράδυ ἕνα ψαροκάϊκο μ' ἔβγαλε σὲ μικρὴ ἀπόσταση ἀπὸ τὴν Ἀγκέβ. Μαζύ μου εἶχα ἕναν ὑπηρέτη, τὰ δυὸ σκυλλιά μου, ποὺ τὰ κουβαλοῦσα ἀπὸ τὴ Νέα Γῆ καὶ τρεῖς ρωμαλέους Βρετόνους, ποὺ κουβαλοῦσαν τὰ πράγματά μου. Φτάσαμε...

Ναί, τὸ τοπεῖο ἦταν ἀπελπιστικὰ μελαγχολικό, τόσο μελαγχολικό, τόσο ἀπαίσιο, ὥστε οἱ Βρετόνοι μόλις πληρώθηκαν ἔφυγαν βιαστικά, κάνοντας τὸ σταυρό τους. Ἡ ἐπιθυμία μου γιὰ νὰ φτάσω τὸ γληγορότερο στὴν Ἀγκὲβ μοῦ εἶχε γεννηθεῖ ἀπὸ μιὰ παράλογη, μιὰ τρελλὴ σκέψη. Εἶχα τὴν ἐλπίδα νὰ βρῶ ἐκεῖ τὴ Λόρα. Φανταζόμουν ὅτι μόλις ἄνοιγα τὴ σκεβρωμένη πόρτα θὰ τὴν ἔβλεπα νὰ παρουσιάζεται μπρός μου εὐτυχισμένη, μὲ τὸ τριαντάφυλλο τοῦ χαμόγελου στὰ χείλη. Μὰ μόλις ἔφτασα στὸν πύργο ἡ ἐλπίδα μου αὐτὴ διεψεύσθη. Ἐννοιωθα τὸν ἑαυτό μου συντριμμένο, ἐκμηδενισμένο. Τώρα καταλάβαινα πὼς ὁ χρόνος καὶ τὰ ταξεῖδια δὲν εἶχαν γιατρέψει τὸν πόνο τῆς καρδιᾶς μου. Ἐπὶ κάμποση ὥρα ἤμουν συμμαζεμένος σὲ μιὰ γωνία τοῦ μισογκρεμισμένου δωματίου τοῦ πύργου. Ξαφνικὰ πῆρα τὸ τουφέκι μου καὶ κατέβηκα στὸν κῆπο μαζὺ μὲ τοὺς σκύλλους μου. Ὁ κῆπος ἦταν ἀπέραντος, μὰ γεμᾶτος ἀπὸ ἀγριόχορτα. Προχώρησα. Ὅλα γύρω μου ἦσαν σιωπηλά. Εἶχα τὴν ἐντύπωσι πὼς βρισκόμουν σ' ἕνα νεκροταφεῖο ποὺ ἔχει ἐγκαταλειφθεῖ. Χωρὶς νὰ τὸ θέλω ἀνατρίχιασα. Ἑτοιμαζόμουν νὰ γυρίσω στὸ δωμάτιο ὅταν μιὰ μεθυστικὴ εὐωδία ἀπὸ τριαντάφυλλα μ' ἔκαμε νὰ σταματήσω.

Ξαφνικὰ τὰ σκυλλιά μου ἄρχισαν νὰ οὐρλιάζουν, μὲ τέτοιο ἀπαίσιο τρόπο, ποὺ πρώτη φορὰ τὰ ἄκουα.

— Ποιὸς εἶνε; ρώτησα ἀπότομα.

— Ποιὸς εἶνε; μοῦ ἀπάντησε ἡ ἠχώ...

Τότε χύμηξα μπρὸς σὰ λυσσασμένος, σέρνοντας τὰ σκυλλιά μου κι' ἔχοντας τὸ τουφέκι ἕτοιμο νὰ πυροβολήσω. Δέκα βήματα πιὸ πέρα εἶδα στὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ μιὰ γυναῖκα ποὺ εἶχε γονατίσει ἐμπρὸς σὲ μιὰ τριανταφυλλιά. Ἡ λεπτή, δαντελλένια ὀμπρέλλα της, ἀνοιχτὴ ἀπάνου ἀπὸ τὶς πλάτες της μοῦκρυβε τὸ πρόσωπό της. Μὰ τὴν γνώρισα ἀμέσως. Ἦταν ἡ Λόρα μου!... Φοροῦσε τὸ ἴδιο φόρεμα ποὺ φοροῦσε στὴν τελευταία μας συνάντησι. Ἀ! λοιπόν, τὸ ὄνειρό μου δὲν εἶχε διαψευσθεῖ. Ἦταν ἐκείνη καὶ ὅπως φαίνεται εἶχε συνεννοηθεῖ μὲ τὸ συμβολαιογράφο γιὰ νὰ μοῦ κάμη ἔκπληξη. Μποροῦσε βέβαια νὰ μὲ εἰδοποιήση νὰ μὴν περάσω μακρυὰ της τρία χρόνια ἀγωνίας, μὰ τώρα ποὺ τὴν ξανάβρισκα ξεχνοῦσα τὸν πόνο μου. Ἐκείνη ὅμως δὲν κινιόταν καθόλου ἀπὸ τὴ θέση της. Ἴσως τρόμαξε, συλλογίστηκα, ἀπὸ τὴν ἀπρόοπτη ἐμφάνισί μου

— Λόρα, φώναξα μ' ἄπειρη τρυφερότητα, εἶμαι ἐγώ, ἐγώ!

— Ἐγώ! Ἐγώ! ἀπάντησε ἡ ἠχώ.

Μ' ἕνα πήδημα βρέθηκα κοντά της κι' ἄνοιξα τὰ χέρια μου νὰ τὴν ἀγκαλιάσω. Μά, ὤ! φρίκη! φρίκη! Κάτου ἀπὸ τὴν κουρελιασμένη ὀμπρέλλα ἕνας ἀπαίσιος σκελετὸς γονατισμένος, ἅπλωνε τὸ κοκκαλιόρικο χέρι του πρὸς τὴν τριανταφυλλιά. Ὅπως τὸν ἄγγισα κροτάλλισαν τὰ βραχιόλια ἀπάνου στὰ κόκκαλα, ἡ ὀμπρέλλα κινήθηκε, ἔπεσε κάτου καὶ εἶδα ἕνα τραράστιο μαχαῖρι νἔνε μπηγμένο ἀνάμεσα στὶς πλάτες τοῦ σκελετοῦ!...

Πῶς ἔφυγα; Πῶς εἶχα τὴ δύναμη νὰ φύγω; Δὲν ξέρω. Ξέρω μονάχα ὅτι ἕνας ἀπαίσιος ἐφιάλτης μὲ κυνηγοῦσε ὡς τὸ Παρίσι. Ὅταν ἡσύχασα κάπως κάθησα καὶ ἀνασύνθεσα τὸ φρικαλέο δρᾶμα ὅπως ἔγινε. Ἡ δυστυχισμένη Λόρα, ἡ φτωχή μου ἀγάπη, ξέροντας ὅτι θὰ πήγαινα στὴν Ἀγκέβ, ἔφυγε νὰ φτάση ἐκεῖ πρώτη καὶ νὰ μὲ περιμένη, χωρὶς νὰ μὲ εἰδοποιήση. Ὁ ὁδηγὸς ποὺ πῆρε μαζύ της τὴ σκότωσε γιὰ νὰ τὴ λητέψη τὴ στιγμή, ποὺ ἡ δυστυχισμένη κοπέλλα εἶχε γονατίσει μπρὸς στὴν τριανταφυλλιὰ καὶ ἄπλωνε τὸ χέρι της νὰ κόψη ἕνα τριαντάφυλλο. Ἔτσι ἐξηγοῦντο ὅλα. Ὁ σκελετός, τὰ σάπια φορέματα ἡ κουρελιασμένη ὀμπρέλλα, τὸ μαχαῖρι..

Δὲν ξαναπάτησα ποτὲ πειὰ στὸν καταραμένο αὐτὸ τόπο. Μονάχα σὰν πεθάνω θ' ἀφήσω ἐντολὴ νὰ μὲ μεταφέρουν ἐκεῖ γιὰ νὰ κοιμηθῶ τὸν ὕστερο ὕπνο μου. Ὡς τότε ὁ ἀπαίσιος σκελετὸς θὰ σκύβη μπρὸς στὴν ἀνθισμένη τριανταφυλλιὰ καὶ ἡ θαλασσινὴ αὔρα, περνῶντας ἀνάμεσα ἀπὸ τὰ δέντρα, θὰ κάνη τὰ βραχιόλια νὰ κροταλλίζουν στὰ κόκκαλα τῶν χεριῶν τῆς Λόρας Σιζυρέν.

ΠΩΛ ΝΑΓΚΟΥΡ

Κ' ἡ ἴδια ἡ καμαριέρα μου τὰ σάστισε μόλις μὲ εἶδε...

σουν ἕνα κομμάτι ἀπὸ τὰ ροῦχα τοῦ μάρτυρος...

Τὴ στιγμὴ ποὺ περνοῦσανε τὸ βασιλέα μὲς ἀπὸ τὰ πλήθη γιὰ νὰ τὸν ὁδηγήσουν στὴ λαιμητόμο, ἐλάχιστες φωνὲς διαμαρτυρίας ἀκούστηκαν. Ὅλοι ἤτανε παγωμένοι ἀπὸ τὸν τρόμο. Ὅταν ὅμως ἔγινε ἡ ἐκτέλεση, πολλοὶ κατελήφθησαν ἀπὸ παροξυσμὸ λύπης καὶ ἀπογνώσεως γιὰ τὸ φρικτὸ γεγονὸς ποὺ εἶχε συντελεστεῖ. Μια γυναίκα ἔπεσε στὸ Σηκουάνα ἀπὸ τὴν ἀπελπισία της, ἕνας περουκιέρης ἔκοψε τὸ λαιμό του μὲ τὸ ξυράφι, ἕνας βιβλιοπώλης τρελλάθηκε. ἕνας παλαιὸς ἀξιωματικὸς ἔμεινε νεκρὸς στὸν τόπο ἀπὸ τὴ δυνατὴ συγκίνηση...

Ὁ Παρισινὸς λαὸς ἤτανε ἐξωργισμένος μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης ἐναντίον τοῦ βασιλέως του. Μὰ διαν τὸν εἶδε ν' ἀποκεφαλίζεται μπροστὰ στὰ μάτια του, λησμόνησε ἀμέσως τὰ παλιὰ μίση κι' αἰσθάνθηκε ἄπειρη συμπόνεση γιὰ τὸ δυστυχισμένο αὐτὸ βασιλέα, ποὺ καθαγιάστηκε μὲ τὸ ἴδιο του τὸ αἷμα.

ΙΣΤΟΡΙΟΥΛΕΣ

Η ΦΙΛΗ ΤΟΥ ΡΙΣΕΛΙΕ

Ἡ κυρία ντὲ Ταλμόν, βλέποντας ὅτι ὁ φίλος της ὁ στρατάρχης Ρισελιὲ ἔπαψε νὰ ἐνδιαφέρεται γι' αὐτὴν καὶ ὅτι ἄρχισε νὰ ἐρωτοτροπῆ μὲ τὴν κυρία ντὲ Μπριόν, μιὰ γυναῖκα φημισμένη τόσο γιὰ τὴν ὡμορφιά της ὅσο καὶ γιὰ τὴν κουταμάρα της, τοῦ εἶπε μιὰ μέρα πειραγμένη.

— Κανεὶς δὲν μπορεῖ νὰ πῆ, στρατάρχα μου, ὅτι εἴσθε τυφλός, ἀφοῦ διαλέξατε ὡς φίλη τὴν ὡραία κυρία ντὲ Μπριόν. Ὅλοι ὅμως λένε ὅτι θὰ κουφαθήκατε τελευταίως, ἀφοῦ μπορεῖτε καὶ ἀκοῦτε ὧρες ὁλόκληρες τὶς ἀνοησίες ποὺ σᾶς λέει αὐτή!...